

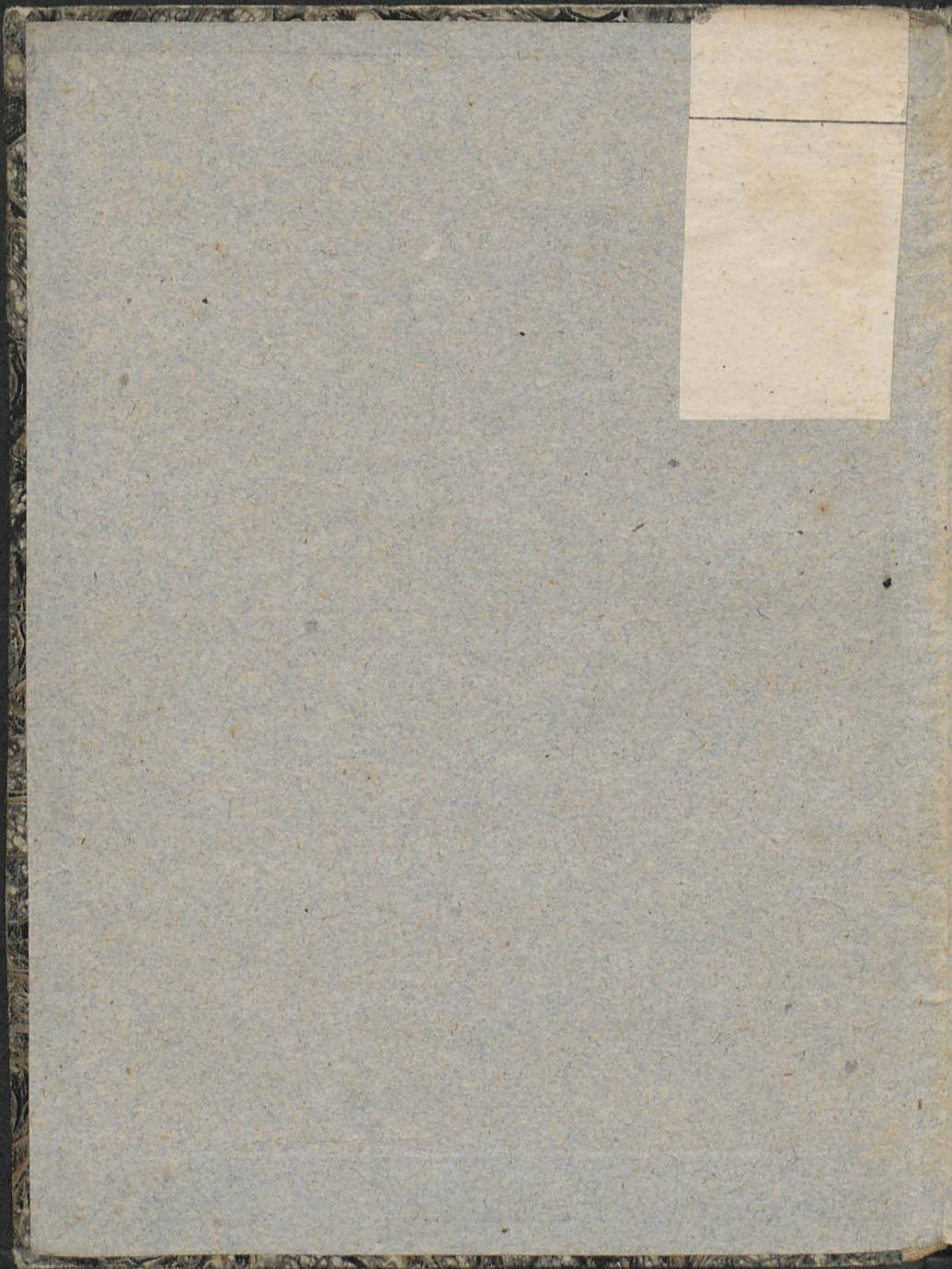
BIBLIOTEKA

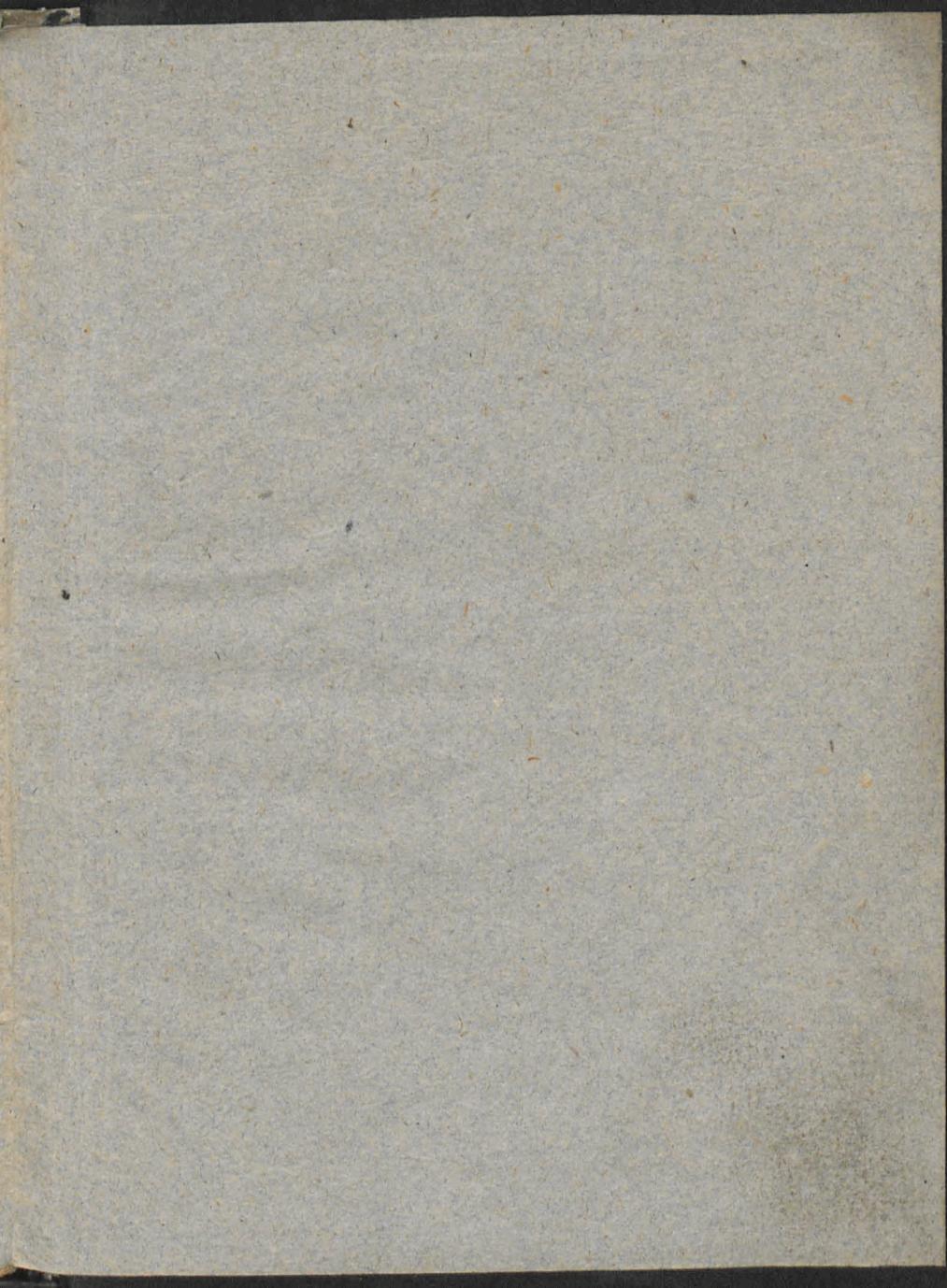
Zakł. Nar. im. Ossolińskich

XVII

793

Szymonowicz Symon.

In nuptiis
Simonis Birkowski
et

Sophiae Mozdzarske

Ramosei in Typographia Academiae
excudebat Marcinus Lenius Acad.
Typogr. Anno Domini MDXIV (1614.)

L. 30, 345

3.

ERGO Bircouius blando concessit amori?
Coniugis & sese contulit in gremium?
Non illum Pax potuit felicibus herbis
Seruare, ut liber lectulus esset ei,
Non Musæ. ast teneræ potuit iucunda puellæ,
Turpureis facies & mula sola rosis;
Atque chori, aut niueo facies simul & mula lacti,
Possessum, placito necdere seruitio.
Gaudeat ut cupidum nomen captare mariti,
Et spernat vacuo secubuisse thoro.
Et medium festa querat se ostendere pompa.
Pompa, quam letus conglomerauit Hymen.
Dicamus bona verba; pias iam venit ad aras
Virgo, puellarum concomitata choro,
Et matrum. iuste sobolis quas optima cura
Excitat, humanum ne genus intereat,
Imo perennetur propter connubia sancta.
Nam nisi se matrum conferat buc opera.
Fluxa puellarum cessent lentissima vota,
Aut dilabantur deteriore via.
Huc ades & tu sponse, tibi iam magna sacerdos
Verba praedit, iam te ad fortia vincla vocat.
Qualia nulla dies demat tibi, nulla potestas,
Hoc mortis fuerit solius arbitrium.
Parcite, sed mortis, vel solum dicere nomen,
Hic, ubi formosus gaudia iungit Hymen,

A

15.507

Vite,

XVII-793-5

Vitæ, quin potius longissima tempora vitæ

Optemus, sunt hæc omnia coniugij.

Cernitis? ut roseo vultum perfusa pudore,
Auroræ qualis fax rosea antè nitet.

Sponsa verecundos terræ demisit ocellos?

Fallor? an lacrimis commaduere genæ?

Non sunt tristitiae, non sunt hæc signa timoris;

Lætitiae ingenuum verius indicium,

Intus quæ tacita sese dulcedine prodit.

Proditur à flammis ignis ut ipse suis.

Nec tibi nō tremulam concessum est porgere dextram

Sponse, etiam vestro corde pauor micuit.

Et fronte perulauit sudorq; madorq;

Linguaq; non potuit verba diserta loqui.

Quin hærens, titubansq; æ græ sua vota recepit.

Audendum in medijs est quoq; leticijs.

Non ego te trepido dubium quasi pectori damno,

Nec parui crimen fingere posco animi.

Aut iura inuitus quia tu diuina capessas.

Mæstior è cœlo spiritus iste venit.

Qui postquam arrectus se sensibus insinuauit,

Atq; ignis iecit mystica tela sacri.

Cor salit, attonito trepidant præcordia motu,

Et tota extra se mens vagas surripitur.

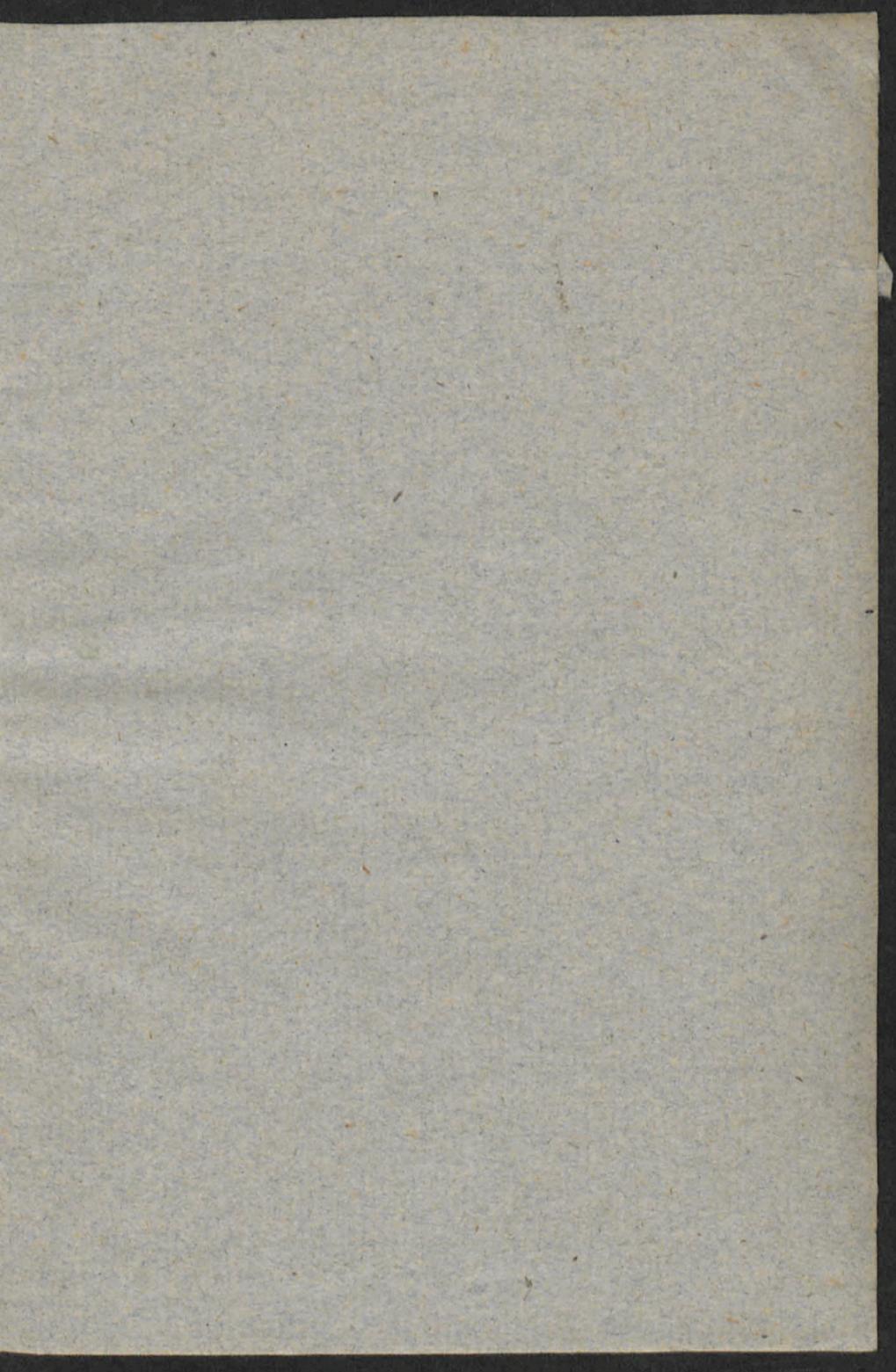
Paulatim tandem redeunt virtusq; vigorq;
Pectusq; atque omnis vena quieta silet.
Proijce te supplex ante hæc altaria Diuūm,
Esse solent Diui supplicibus faciles.
Et crede, è cælo rerum pulcherrima dona
Præberi, è cælo copia manat opum,
E cælo vitæ splendor portusq; senectæ,
E cælo optatæ pacis amica quies,
Et cornu fortunarum gazæq; medulla,
Et procul audit in nominis altus bonos,
Ipsaq; amicitiae longè sanctissima iura,
Quel's nihil in vita dulcius, aut melius.
Natorumq; olim fructus sobolesq; beata,
Funditur è cælo quicquid ubiq; boni.
At q; ipsum tandem cœlum, & commercia Diuūm,
Panditur & superum regia tota patens.
Dicamus bona verba, redit formosus ab aris
Sponsus, ab hisdem aris sponsa venusta redit.
Non illum iam peruulgat sudorq; madorq;
Non illam lachrimæ, non pudor ambiguus.
Quin risum meditari, & iam splendescere vultum
Incipiunt ; risu ludere gestit Hymen.
Ecquid te similes tenuit labor inclite sponsæ?
Quando alto quis se flumine projiceret,

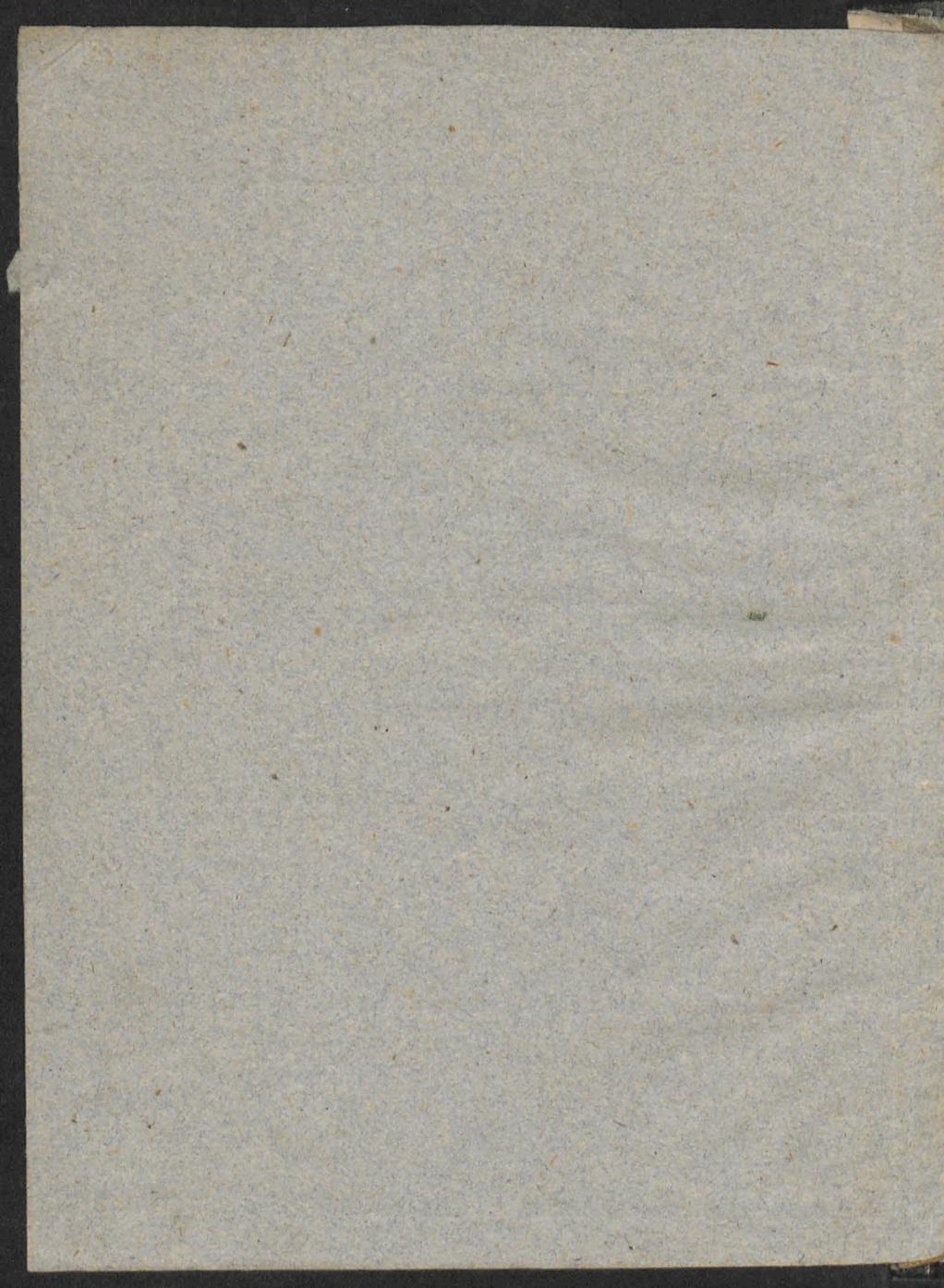
Et tranare cupit rip.e ulterioris adoram.
Non primo aspectu non trepidare potest,
Et fluctus ex horrere & tentamina prima,
Et sensu gelidæ p.e nè rigere nouo.
Donec se tandem tentato audatior alueo
Intulit, & iacto corpore fregit aquas.
Tum verò ancipitesq; motus vanosq; pauores
Deserit, & tota brachia mole ciet,
Intentus magnum nando superare labore m.
Principij tanti est alea iacta prior.
I quo te genius duxit tuus, i pede fausto,
Atq; æui faciles percipe delicias.

Simon Simonides Bendonski
in Nuptiis Simonis Birkoniski
& Sophie Mz.lzarska Faciebat.

6470
2

6470
2

